

MAAILMA PARIM KARU

KARUPOEG PUHHI UUED SEIKLUSED

Seikluste aastaring
koos Winnie Puhhiga Saja Aakri Metsas

Originaali tiitel:

Paul Bright, Brian Sibley, Jeanne Willis ja Kate Saunders
The Best Bear in All the World
Egmont UK Limited, 2016

Tekstid © Paul Bright, Brian Sibley, Jeanne Willis,
Kate Saunders ja Trustees of the Pooh Properties, 2016

Pildid © Mark Burgess ja Trustees of the Pooh Properties, 2016

Järelsõna pildid pärinevad raamatust „Kaurpoeg Puhh“
ja „Maja Puhhi salu servas“ © E. H. Shepard
ja Egmont UK Limited

Fotod:

A. A. Milne ja Christopher Robin
© Howard Coster ja Apic/Getty Images
A. A. Milne ja Christopher Robin
© Culture Club/Getty Images
E. H. Shepard © The Shepard Trust

Eestikeelne tõlge © Epp Aareleid ja Tänapäev AS, 2016

Kujundanud Endla Toots

ISBN 978-9949-85-025-9

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

MAAILMA PARIM KARU

KARUPOEG PUHHI UUED SEIKLUSED

Seikluste aastaring
koos Winnie Puhhiga Saja Aakri Metsas

Kirjutanud

PAUL BRIGHT, BRIAN SIBLEY,
JEANNE WILLIS ja KATE SAUNDERS
inspireerituna A. A. Milne'i Puhhi-lugudest

E. H. Shepardi stiilis illustreerinud
MARK BURGESS

Tõlkinud

EPP AARELEID

SÜGIS 11

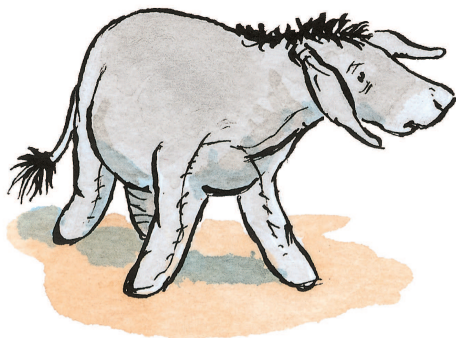
Puhh ja Notsu valmistuvad kohtuma lohega

PAUL BRIGHT

TALV 33

Metsa saabub Pingviin

BRIAN SIBLEY

KEVAD 55

Iiah kahtlustab, et Teine Eesel jahib tema ohakaid

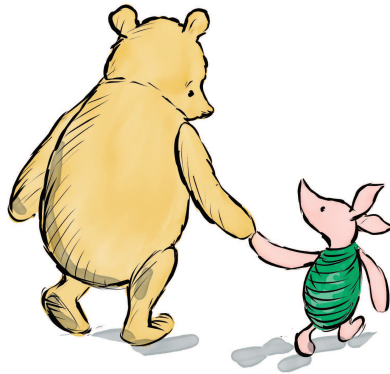
JEANNE WILLIS

SUVI 73

Puhh unistab Niiluse Meeallikast

KATE SAUNDERS

JÄRELSÕNA 93

SISSEJUHATUS

„Üheksakümmend?“ küsis Winnie Puhh. „Kas see on rohkem kui seitse?“

„Jah, Puhh,“ vastas Kängu kannatlikult. „Sa oled üheksakümneaastane ja seda tuleb tähistada.“

„Tähistada?“ uuris Iiah süngelt. „Kas laulu ja tantsuga? Ma arvan, et mina olen kah üheksakümmend, eks ju? See seletab nii mõndagi. Aga Iiahile ei mingit hurraad ega tilulilu.“

„Üheksakümmend kaheksa?“ kuulis Notsu veidike valesti ja sattus segadusse. „Aga kui Puhh on ainult üheksakümmend, siis kuidas saab Iiah...“

Sel hetkel kargas Tiiger õhku ja Notsu võttis kiiresti istet.

Sest vaadake, keegi oli kuulnud, et keegi oli maininud, et keegi oli otsustanud, et on aeg jutustada veel mõnest Winnie Puhhi seiklusest. Sest kui keegi on üheksakümmend aastat vana, siis tähendab see Midagi Väga Head.

Niisiis tulid kõik Metsa asukad kokku, et neid lugusid oma kõrvaga kuulda. Puhh oli suures elevuses unustanud paljude lugude sisu, ning lootis, et neis astuvad üles tema sõbrad ja et ka temast endast räägitakse seal kui ühest tublist Karust.

Noh, Puhhil poleks tarvitsenud muretseda. Neis jutukestes kohtab ta müütilisi olendeid, salapäraseid uusi sõpru (ja ka vaenlasi) ning üht kummalist allikat... Seda sorti seiklusi paistab Saja Aakri Metsas lihtsalt pidevalt ette tulevat.

Nii et sea end aga mugavasti sisse ja naudi nelja uut juttu Maaailma Parimast Karust Winnie Puhhist ning kõigist ta sõpradest.

Tänuavaldused

Käesolev ametlik järg on inspireeritud A. A. Milne'i algupärastest Winnie Puhhi lugudest ja siinsed illustratsioonid on E. H. Shepardi stiilis. Kirjastaja soovib tänada Puhhi autoriõiguste valdajaid ja The Shepard Trusti toetuse eest ning Stephanie Thwaitesi Curtis Browni agentuurist väärt nõu ja teotahtelisuse eest raamatu väljaandmisel.

SÜGIS

Puhh ja Notsu valmistuvad kohtuma lohega

PAUL BRIGHT

Christopher Robinit ei tohtinud häirida. „Ma mängin külanäidendis püha Jüri,” selgitas ta Puhhile, kui nad läbi sügislehtede sahistasid. „Pean võitlema tuld purskava lohega, kes õgib neidiseid.” Ta näitas Puhhile oma püha Jüri puumõõka. „Ja kusagil on mul ka kiiver... Aga vaata, häda on selles, et mul on palju teksti, niisiis pean ma oma repliike õppima. Just seda näitlejad teevadki ja neid ei tohi häirida.”

Puhh mõtles kuuldu üle järele ja küsis siis:

„Kas see lohe... elab kusagil Saja Aakri Metsa läheduses? Sest kui nõnda, siis võiksid sa talle teada anda, et siin ei leidu just kuigi palju nei... neidi... Mis sõna see nüüd oligi?” Siis turgatas Puhhile pähe teine ja veelgi enam ärevusse ajav mõte. „Ja kas sa palun saaksid talle edasi öelda, et siin ei leidu ka meeülejäake? Isegi mitte viit värsket mee purki kellegi kapis.”

„Oh sind, Karu,” ütles Christopher Robin. „Lohed on müütilised olevused. Või äkki ei eksisteeri neid enam, sest nad on välja surnud? Igatahes ei tarvitse sul millegi pärast muretseda. Ja nad ei söö mett. Pean nüüd minema. Palun ütle kõigile: Mitte Häirida!” Siis lippas

Christopher Robin tagasi majja, suskides ja raiudes lohe hirmutamiseks puumõõgaga põõsaid, sellal kui Puhh püüdis selgusele jõuda, kas ta eelistab, et nood Christopher Robini lohed oleksid miitilised või et nad pigem ei ekstsesteeriks, ning et milles õieti seisneb nende kahe erinevus.

Puhh rääkis Jänesele ja Jänes rääkis Öökullile ja Öökull rääkis Kängule ja Kängu rääkis Tiigrile ja Tiiger rääkis Ruule, kes hüples üles-alla ja piiksus:

„Vaadake mind! Ma olen lohe!”

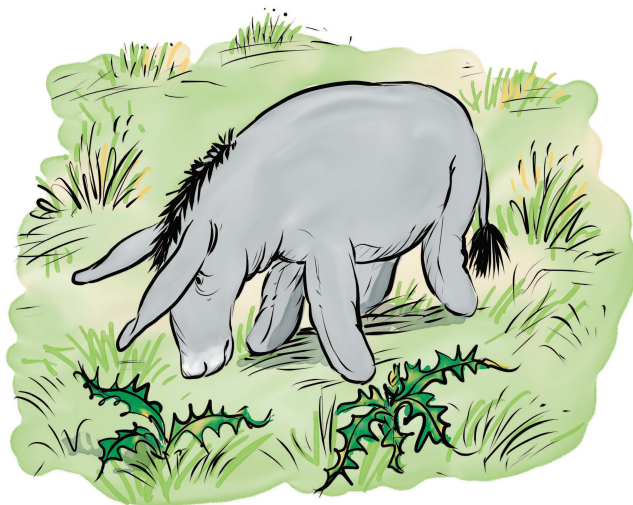
Siis rääkis Tiiger kõigile, kellega kokku juhtus, sealhulgas Notsule ja Iiahile, nii et peagi teadis terve Mets pühast Jürist ja tuld purskavast lohest ning sellest, et Christopher Robinil Ei Tohi Häirida.

* * *

Iiah ei uidanud tavaliselt oma Süngest Paigast kuigi kaugemale, kuid nüüd, mil suvi oli läbi, tundus seal süngem kui kunagi varem ning sõbrad ei tulnud teda enam vaatama nii sageli, kui olid tavatsenud.

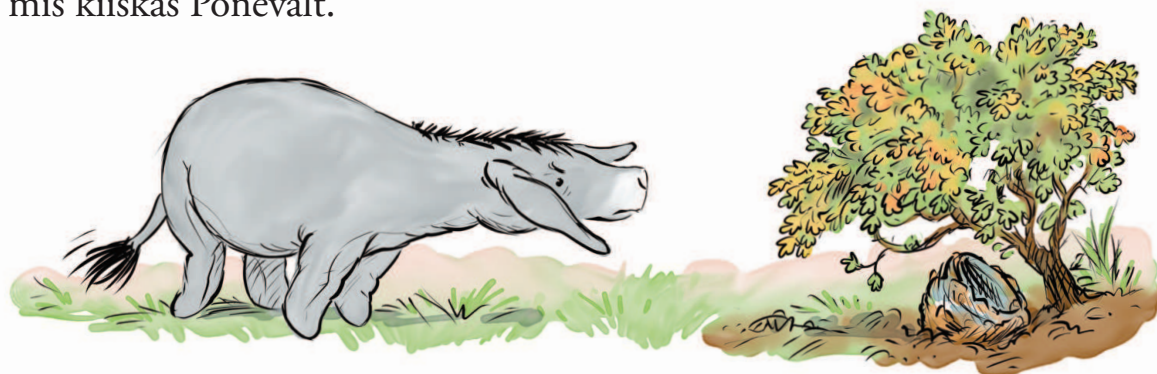
„Mitte et see Kui Olid Tavatsenud oleks kunagi tähendanud sama mis Tihti,” torises Iiah. Christopher Robin muidugi astus mõne aja tagant läbi.

„Noh, pigem ikka harvemini kui Mõne Aja Tagant,” mõtiskles Iiah, sest nüüd ei tohtinud Christopher Robinit häirida. „Ja mitte keegi ei ole teda viimastel päevadel rohkem Mitte Häirinud kui mina.” Siis tuli Iiahil mõte. „Lähen jalutama,” kuulutas ta iseendale. „Kõndima. Uitama.

Ja võib-olla kohtan kedagi. Või ehk on keegi läbi astunud, kuni ma lõpuks tagasi jõuan. Või siis..." Ta ohkas. „Või siis mitte.”

Ent Iiah polnud kõndinud rohkem kui tosin sammu, kui miski ta tähelepanu köitis. Miski, mis oli poolenisti pöõsa alla peidetud. Miski, mis kiiskas Põnevalt.

„Mis see ka pole,” mõtles Iiah, „mina, Iiah, leidsin selle.” Kuid ükskõik kuidas ta ka üritas kapjadega kaapida, peaga nügida ja hammastega naksata, ei õnnestunud tal seda kätte saada. „Abi on vaja,” otsustas ta viimaks. „Abi selle väljakaevamisel ja siis kedagi, kes aitaks selgeks teha, millega tegu.” Ehk oskaks Jänes aidata, mõtles ta, sest Jänes oskab kaevata ja Jänesel on Aru. Ent siis võib Jänes ohjad haarata ja vahest koguni väita, et tema ise leidis Midagi Põnevat.

„Võib-olla Öökull?” mõtiskles Iiah. Aga Öökulli puhul ajasid teda segadusse väga pikad sõnad. Iiah muudkui mõtles ja mõtles. Ta sammus siiapoolle ja siis sinnapoole ning jõudis viimaks otsusele, et ainus võimalus oli seisma jääda ja Midagi Põnevat valvata, kuni keegi juhtub mööda minema.

